

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 34.

Tolvte Session.

12te Møde.

Tirsdagen den 16de October Kl. 1.

(Fortsat.)

S. Sæge (fortsat): Jeg troer, at vi alle, der ville virke i de offentlige Anliggender, maae vænne os til en ikke ringe Haardhudethed, og at en for stor Dmsindtlighed lettelig vil drage os ud af den rette Ligevægt, og at det vil have til Følge, at vi ville blive uretfærdige og selv bidrage til at indskrænke den Frihed, vi have stræbt at fremkalde. Det synes mig, at den ærede Rigsdagsmand maatte see, at dersom det Exempel, han gav, skulde blive fulgt, dersom Enhver af os, der har Klage mod Pressen, mod de evige Angreb, der skaanfjælløst afløre vore svage Sider, eller uretfærdigt tillægge os Egenstaber, som vi ikke besidde, her vilde give vore Følelser Luft, saa vilde hele Rigsdagens Forhandlinger have et mærkværdigt broget Præg og et Element blive kastet ind, som vilde kunne have uberegnelig fordævelige Følger. Jeg troer derfor, at det Exempel, han har givet, er farligt, ikke stemmende med den Tanke, der maa befjæle os som Rigsdagsmænd. Naar man nu i et Tilfælde, hvor i mine Tanker Grændserne for det Tilbørlige i en Dmtale af Personer ere overskredne, negter Pressen at faae den Ret, der tilkommer den, hvad vil saa Følgen blive? Den vil naturligviis hævne sig, og den krænkede Redacteur, der hver Dag udgiver et Blad, hvis Spalter han har til sin Naadighed, lønner da Dndt med Dndt, og der kommer saaledes let et alt

andet, end ønskeligt Forhold tilstede imellem Pressen og Rigsdagen, et Forhold, der vil være i højeste Grad bedrøveligt. (S. A. Hansen: Det er der allerede). Det er der! Ja, det er tilbeels det ærede Medlems Skyld, der afbryder; han kunde i mange Henseender virket godt paa Forholdet; men han gjør Alt for at forstyrre det; han vækker stadig Dæmoner! Jeg siger da, at naar den Private, der saaledes føler sig krænketh, ikke kan af Rigsdagen erholde Samthkke til at klage, ikke kan naae sin Ret til at faae Sagen afgjort ved Dom, saa kommer den vedvarende uhyggelige Kamp tilveie imellem Rigsdagen og Pressen, som jeg har omtalt. (Stemmer: Den behøver ikke at komme tilstede). Ved at vedtage det her foreliggende Forslag vilde vi i høt Grad bidrage til, at det bliver klart, at man under Forhandlingerne her vil respectere Domstolens Afgjørelse, hvorledes den saa end falder ud, og den ærede Rigsdagsmand vil da maastee for Fremtiden erkjende, at det var bedre, om de Forhandlinger, han har indført, bleve holdte ude af Salen. Det var mit Haab, at den ærede Rigsdagsmand vilde have erkjendt dette, at han med sin sædvanlige Frimodighed vilde staaet frem og paataget sig Ansvarer og saaledes befriet os for den hele uhyggelige Forhandling. Jeg har naturligviis kun talt om den ærede Rigsdagsmand som Rigsdagsmand og ikke som Privatmand; jeg troede det unødvendigt at gjøre opmærksom derpaa. Jeg skal, skjøndt den Erklæring, jeg ventede, ikke er kommen fra den ærede Rigsdagsmand, dog, idet jeg derved troer at stemme i hans Aand, stemme for Forslaget.